

ROZPORZĄDZENIE PARLAMENTU EUROPEJSKIEGO I RADY (UE) NR 229/2013**z dnia 13 marca 2013 r.****ustanawiające szczególne środki dotyczące rolnictwa dla mniejszych wysp Morza Egejskiego i uchylające rozporządzenie Rady (WE) nr 1405/2006**

PARLAMENT EUROPEJSKI I RADA UNII EUROPEJSKIEJ,

uwzględniając Traktat o funkcjonowaniu Unii Europejskiej, w szczególności jego art. 42 akapit pierwszy i art. 43 ust. 2,

uwzględniając wniosek Komisji Europejskiej,

po przekazaniu projektu aktu ustawodawczego parlamentom narodowym,

uwzględniając opinię Europejskiego Komitetu Ekonomiczno-Społecznego ⁽¹⁾,stanowiąc zgodnie ze zwykłą procedurą ustawodawczą ⁽²⁾,

a także mając na uwadze, co następuje:

- (1) Szczególne środki w dziedzinie rolnictwa, mające na celu zaradzenie trudnościom spowodowanym wyjątkowym położeniem geograficznym mniejszych wysp Morza Egejskiego, zostały ustanowione rozporządzeniem Rady (WE) nr 1405/ ⁽³⁾. Środki te uzyskały konkretną formę w programie wsparcia, stanowiąc zasadnicze narzędzie służące zaopatrzeniu tych wysp w produkty rolne oraz wspieraniu lokalnej produkcji rolnej. W związku z potrzebą uaktualnienia istniejących środków, między innymi w wyniku wejścia w życie Traktatu z Lizbony, należy uchylić rozporządzenie (WE) nr 1405/2006 i zastąpić je nowym rozporządzeniem.
- (2) Należy określić podstawowe cele, do których realizacji przyczynia się system na rzecz mniejszych wysp Morza Egejskiego.
- (3) Należy również określić treść programu wsparcia na rzecz mniejszych wysp Morza Egejskiego (zwanego dalej „programem wsparcia”), który zgodnie z zasadą

pomocniczości Grecja powinna ustanowić na najwłaściwszym szczeblu geograficznym i przedstawić do zatwierdzenia Komisji.

- (4) Aby zapewnić lepszą realizację celów systemu na rzecz mniejszych wysp Morza Egejskiego, program wsparcia powinien obejmować środki zapewniające dostawy produktów rolnych oraz ochronę i rozwój lokalnej produkcji rolnej. Należy zbliżyć poziom programowania oraz stosować systematycznie w stosunkach między Komisją a Grecją podejście oparte na partnerstwie. Komisja powinna przyjąć procedury i wskaźniki, aby zapewnić sprawną realizację i odpowiednie monitorowanie programu.

- (5) Zgodnie z zasadą pomocniczości i w celu zapewnienia elastyczności, które to dwie zasady stanowią podstawę podejścia do programowania przyjętego w przypadku systemu na rzecz mniejszych wysp Morza Egejskiego, organy wyznaczone przez Grecję mogą proponować zmiany programu w celu dostosowania go do sytuacji tych wysp. W tym celu należy zachęcać do większego zaangażowania ze strony właściwych organów lokalnych i regionalnych oraz innych zainteresowanych. W tym samym duchu procedurę zmiany programu należy dostosować pod względem przydatności każdego rodzaju zmian.

- (6) Szczególne położenie geograficzne niektórych mniejszych wysp Morza Egejskiego powoduje zwiększenie kosztów transportu w zakresie zaopatrzenia w podstawowe produkty żywnościowe przeznaczone dla ludzi, do celów przetworzenia lub stanowiących środki produkcji rolnej. Ponadto obiektywne czynniki wynikające z wyspiarskiego charakteru i oddalenia od rynków stanowią dodatkowe ograniczenia dla podmiotów gospodarczych i producentów z tych wysp Morza Egejskiego, poważnie utrudniając ich działalność. W niektórych przypadkach sytuacja geograficzna, w jakiej działają podmioty gospodarcze i producenci, ma charakter podwójnie wyspiarski, polegający na tym, że dostaw dokonuje się za pośrednictwem innych wysp. Wspomniane trudności mogą być złagodzone przez obniżenie cen tych podstawowych produktów. Dlatego, aby zagwarantować dostawy na mniejsze wyspy Morza Egejskiego i wyrównać wysokie koszty dodatkowe wynikające z wyspiarskiego charakteru, małej powierzchni tych wysp oraz oddalenia od rynków, należy wprowadzić szczególne uzgodnienia w sprawie dostaw.

- (7) Wszystkie problemy mniejszych wysp Morza Egejskiego pogłębia ich mała powierzchnia. Aby zapewnić skuteczność planowanych środków, należy je stosować do wszystkich wysp Morza Egejskiego z wyjątkiem Krety i Eubei.

⁽¹⁾ Dz.U. C 132 z 3.5.2011, s. 82.⁽²⁾ Stanowisko Parlamentu Europejskiego z dnia 5 lutego 2013 r. (dotychczas nieopublikowane w Dzienniku Urzędowym) i decyzja Rady z dnia 25 lutego 2013 r.⁽³⁾ Dz.U. L 265 z 26.9.2006, s. 1.

- (8) Aby osiągnąć cel polegający na obniżeniu cen na mniejszych wyspach Morza Egejskiego, wyrównaniu dodatkowych kosztów wynikających z ich wyspiarskiego charakteru, małej powierzchni i oddalenia od rynków, przy jednoczesnym utrzymaniu konkurencyjności produktów unijnych, należy przyznać pomoc na dostawy produktów pochodzących z Unii na mniejsze wyspy Morza Egejskiego. Pomoc ta powinna uwzględniać dodatkowe koszty transportu na mniejsze wyspy Morza Egejskiego oraz, w przypadku środków produkcji rolnej i produktów przeznaczonych do przetworzenia, dodatkowe koszty wynikające z ich wyspiarskiego charakteru, małej powierzchni i oddalenia od rynków.
- (9) W celu uniknięcia spekulacji, które mogłyby zaszkodzić odbiorcom końcowym na mniejszych wyspach Morza Egejskiego, należy sprecyzować, że jedynie produkty o należytej i uczciwej jakości handlowej mogą zostać objęte szczególnymi uzgodnieniami w sprawie dostaw.
- (10) Ponieważ ilości, których dotyczą szczególne uzgodnienia w sprawie dostaw, są ograniczone do zapotrzebowania na dostawy na mniejsze wyspy Morza Egejskiego, uzgodnienia te nie powinny zakłócać właściwego funkcjonowania rynku wewnętrznego. Korzyści gospodarcze wynikające ze szczególnych uzgodnień w sprawie dostaw nie powinny jednak prowadzić do zakłóceń w handlu przedmiotowymi produktami. Należy w związku z tym zakazać wysyłania lub wywozu tych produktów z mniejszych wysp Morza Egejskiego. Należy jednak zezwolić na wysyłanie lub wywóz tych produktów pod warunkiem zwrotu korzyści finansowych uzyskanych w ramach szczególnych uzgodnień w sprawie dostaw.
- (11) W przypadku produktów przetworzonych należy zezwolić na wymianę handlową między mniejszymi wyspami Morza Egejskiego i obniżyć koszty transportu tych produktów, by umożliwić handel między tymi wyspami. Należy również wziąć pod uwagę przepływy handlowe w ramach tradycyjnego handlu regionalnego oraz wywozu i wysyłania prowadzonych tradycyjnie w relacjach z pozostałą częścią Unii lub z państwami trzecimi i zezwolić na wywóz produktów przetworzonych odpowiadający tradycyjnym przepływom wymiany handlowej.
- (12) Aby osiągnąć cele proponowanych szczególnych uzgodnień dotyczących dostaw, korzyści gospodarcze wynikające z tych uzgodnień powinny się znajdować odzwierciedlenie w kosztach produkcji i powodować obniżenie cen aż do etapu odbiorcy końcowego. W związku z tym ich przyznawanie należy uzależnić jedynie od ich faktycznego przeniesienia na użytkownika końcowego i wdrożyć niezbędne kontrole.
- (13) Należy przewidzieć przepisy regulujące funkcjonowanie systemu, w szczególności w zakresie tworzenia rejestru podmiotów gospodarczych i systemu pozwoleń podobnych do pozwoleń, o których mowa w art. 161 rozporządzenia Rady (WE) nr 1234/2007 z dnia 22 października 2007 r. ustanawiającego wspólną organizację rynków rolnych oraz przepisy szczegółowe dotyczące niektórych produktów rolnych („rozporządzenie o jednolitej wspólnej organizacji rynku”) ⁽¹⁾.
- (14) Polityka Unii na rzecz produkcji lokalnej na mniejszych wyspach Morza Egejskiego, ustanowiona rozporządzeniem (WE) nr 1405/2006, dotyczyła wielu produktów i obejmowała wiele środków wspierających ich wytwarzanie, wprowadzanie do obrotu lub przetwarzanie. Środki te okazały się skuteczne i zapewniły utrzymanie i rozwój działalności rolniczej. Unia powinna nadal wspierać te kierunki produkcji, gdyż stanowią one zasadniczy czynnik równowagi ekologicznej, społecznej i gospodarczej na mniejszych wyspach Morza Egejskiego. Doświadczenie pokazało, że, tak jak w przypadku polityki rozwoju obszarów wiejskich, zacieśnienie współpracy z władzami lokalnymi może pomóc w rozwiązywaniu szczególnych problemów tych wysp w bardziej ukierunkowany sposób. Należy zatem nadal wspierać produkcję lokalną za pośrednictwem ogólnego programu wsparcia ustanowionego po raz pierwszy rozporządzeniem (WE) nr 1405/2006. W związku z tym należy położyć nacisk na zachowanie dziedzictwa, na które składają się tradycyjne rolnictwo oraz tradycyjne cechy metod produkcji i produktów lokalnych i ekologicznych.
- (15) Należy określić minimalne elementy, które powinny być zawarte w programie wsparcia, w celu określenia środków na rzecz lokalnej produkcji rolnej, w szczególności opis sytuacji, proponowanej strategii, celów i środków. Należy również określić zasady spójności tych środków z innymi obszarami polityki Unii w celu uniknięcia wszelkiej niezgodności i pokrywania się pomocy.
- (16) Na użytek stosowania niniejszego rozporządzenia program wsparcia może zawierać również środki w zakresie finansowania badań, projektów demonstracyjnych, szkoleń i pomocy technicznej.
- (17) Należy zachęcać rolników na mniejszych wyspach Morza Egejskiego do dostarczania produktów wysokiej jakości oraz wspierać obrót takimi produktami.
- (18) Aby złagodzić szczególne ograniczenia produkcji rolnej na mniejszych wyspach Morza Egejskiego, wynikające z ich wyspiarskiego charakteru, małej powierzchni, górzystego ukształtowania terenu i górskiego klimatu, zależności gospodarczej od niewielkiej liczby produktów i ich oddalenia od rynków, możliwe jest odstępstwo od konsekwentnej polityki Komisji zakazującej operacyjnej pomocy państwa w sektorze produkcji, przetwórstwa, sprzedaży i transportu produktów rolnych wymienionych w załączniku I do Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej („Traktat”).

⁽¹⁾ Dz.U. L 299 z 16.11.2007, s. 1.

(19) Wprowadzenie w życie niniejszego rozporządzenia nie powinno powodować zagrożenia dla poziomu szczególnego wsparcia, z którego dotychczas korzystały mniejsze wyspy Morza Egejskiego. Dlatego, w celu wdrożenia właściwych środków, Grecja powinna dysponować kwotami odpowiadającymi wsparciu, które już zostało przyznane przez Unię na mocy rozporządzenia (WE) nr 1405/2006.

(20) Od roku 2007 popyt na produkty podstawowe na mniejszych wyspach Morza Egejskiego wzrósł z powodu wzrostu pogłowia zwierząt gospodarskich i presji demograficznej. Należy zatem zwiększyć część budżetu, którą Grecja powinna móc wykorzystać na potrzeby szczególnych uzgodnień w sprawie dostaw na mniejsze wyspy Morza Egejskiego.

(21) Aby umożliwić Grecji ocenę wszystkich elementów dotyczących wdrożenia programu wsparcia w roku poprzedzającym oraz przedstawienie Komisji wyczerpującego rocznego sprawozdania z oceny, należy przełożyć termin przedłożenia tego sprawozdania z dnia 30 czerwca na dzień 30 września roku następującego po roku odniesienia.

(22) Komisja powinna być zobowiązana do przedstawienia Parlamentowi Europejskiemu i Radzie, najpóźniej do dnia 31 grudnia 2016 r., a następnie co pięć lat, ogólnego sprawozdania z oceny skutków wywieranych przez środki przyjęte w celu wdrożenia niniejszego rozporządzenia, w stosownych przypadkach wraz z odpowiednimi zaleceniami.

(23) W celu zapewnienia właściwego funkcjonowania systemu określonego w niniejszym rozporządzeniu należy przekazać Komisji uprawnienia do przyjęcia aktów delegowanych zgodnie z art. 290 Traktatu, w odniesieniu do uzupełniania lub zmiany niektórych, innych niż istotne, elementów niniejszego rozporządzenia. Szczególnie ważne jest, aby w czasie prac przygotowawczych Komisja prowadziła stosowne konsultacje, w tym na poziomie ekspertów. Przygotowując i opracowując akty delegowane, Komisja powinna zapewnić jednocześnie, terminowe i odpowiednie przekazywanie stosownych dokumentów Parlamentowi Europejskiemu i Radzie.

(24) W celu zapewnienia wdrożenia programu na mniejszych wyspach Morza Egejskiego w sposób jednolity z innymi, podobnymi systemami oraz w celu uniknięcia zakłóceń konkurencji lub nierównego traktowania podmiotów gospodarczych należy przekazać Komisji uprawnienia do przyjęcia aktów wykonawczych. Uprawnienia te powinny być wykonywane zgodnie z rozporządzeniem Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 182/2011 z dnia 16 lutego 2011 r. ustanawiającym przepisy i zasady ogólne dotyczące trybu kontroli przez państwa członkowskie wykonywania uprawnień wykonawczych przez Komisję⁽¹⁾.

(25) W celu umożliwienia niezwłocznego stosowania przewidywanych środków niniejsze rozporządzenie powinno wejść w życie następnego dnia po jego opublikowaniu w *Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej*.

PRZYJMUJĄ NINIEJSZE ROZPORZĄDZENIE:

ROZDZIAŁ I

PRZEDMIOT I CELE

Artykuł 1

Przedmiot

1. Niniejsze rozporządzenie ustanawia szczególne środki dotyczące rolnictwa rekompensujące trudności wynikające z wyspiarskiego charakteru, małej powierzchni oraz oddalenia od mniejszych wysp Morza Egejskiego („mniejsze wyspy”).

2. Na użytek niniejszego rozporządzenia określenie „mniejsze wyspy” oznacza wszystkie wyspy Morza Egejskiego z wyjątkiem Krety i Eubei.

Artykuł 2

Cele

1. Szczególne środki, o których mowa w art. 1, przyczyniają się do realizacji następujących celów:

a) zagwarantowania zaopatrzenia mniejszych wysp w podstawowe produkty przeznaczone do spożycia przez ludzi lub do przetwórstwa i stanowiące środki produkcji rolnej przez zmniejszenie dodatkowych kosztów poniesionych w związku z ich wyspiarskim charakterem, małą powierzchnią oraz oddaleniem od rynków;

b) utrzymanie i rozwijanie działalności rolniczej na mniejszych wyspach, w tym produkcji, przetwórstwa, wprowadzania do obrotu i transportu nieprzetworzonych i przetworzonych produktów lokalnych.

2. Cele wymienione w ust. 1 realizuje się za pomocą środków wskazanych w rozdziałach III, IV i V.

ROZDZIAŁ II

PROGRAM WSPARCIA

Artykuł 3

Ustanowienie programu wsparcia

1. Środki, o których mowa w art. 1, są określone w ramach programu wsparcia, który obejmuje:

a) szczególne uzgodnienia w sprawie dostaw przewidziane w rozdziale III; oraz

⁽¹⁾ Dz.U. L 55 z 28.2.2011, s. 13.

- b) szczególne środki na rzecz lokalnej produkcji rolnej przewidziane w rozdziale IV.

2. Program wsparcia ustanawia się na takim szczeblu geograficznym, jaki Grecja uzna za najwłaściwszy. Program ten opracowują właściwe organy lokalne i regionalne wyznaczone przez Grecję, które po konsultacji z właściwymi organami i organizacjami na odpowiednim szczeblu regionalnym przedstawiają go Komisji w celu zatwierdzenia, zgodnie z art. 6.

Artykuł 4

Zgodność i spójność

1. Środki przyjmowane w ramach programu wsparcia są zgodne z prawem Unii. Środki te są spójne z innymi obszarami polityki Unii oraz ze środkami przyjmowanymi w ramach innych polityk.

2. Zapewnia się spójność pomiędzy środkami przyjmowanymi w ramach programu wsparcia a środkami wdrażanymi na mocy innych instrumentów wspólnej polityki rolnej, w szczególności w zakresie wspólnych organizacji rynku, rozwoju obszarów wiejskich, jakości produktów, dobrostanu zwierząt oraz ochrony środowiska.

W szczególności żaden środek przyjmowany na mocy niniejszego rozporządzenia nie może być finansowany jako:

- a) dodatkowe wsparcie na rzecz systemów premii lub wsparcia ustanowionych w ramach wspólnej organizacji rynku, o ile nie zajdą wyjątkowe okoliczności, uzasadnione na podstawie obiektywnych kryteriów;
- b) wsparcie na rzecz projektów badawczych, działań wspierających te projekty lub działań podlegających finansowaniu unijnemu na mocy decyzji Rady 2009/470/WE z dnia 25 maja 1990 r. w sprawie wydatków w dziedzinie weterynarii ⁽¹⁾;
- c) wsparcie na rzecz środków, do których ma zastosowanie rozporządzenie Rady (WE) nr 1698/2005 z dnia 20 września 2005 r. w sprawie wsparcia rozwoju obszarów wiejskich przez Europejski Fundusz Rolny na rzecz Rozwoju Obszarów Wiejskich (EFRROW) ⁽²⁾.

Artykuł 5

Treść programu wsparcia

Program wsparcia zawiera:

- a) harmonogram wdrażania środków oraz ogólne orientacyjne roczne zestawienie środków finansowych, które mają zostać wykorzystane;

⁽¹⁾ Dz.U. L 155 z 18.6.2009, s. 30.

⁽²⁾ Dz.U. L 277 z 21.10.2005, s. 1.

- b) dowód na zgodność i spójność pomiędzy poszczególnymi środkami objętymi programem oraz kryteriami i wskaźnikami ilościowymi służącymi monitorowaniu i ocenie;

- c) ustalenia poczynione w celu zapewnienia skutecznego i odpowiedniego wdrażania programu, m.in. w zakresie informowania, monitorowania i oceny, oraz określenie wskaźników ilościowych służących ocenie;

- d) wskazanie właściwych organów i jednostek odpowiedzialnych za wprowadzenie w życie programu, jak również wskazanie odnośnych, wyznaczonych na odpowiednich szczeblach, organów i powiązanych z nimi jednostek, a także partnerów społeczno-ekonomicznych, wraz z wynikami przeprowadzonych konsultacji.

Artykuł 6

Zatwierdzanie i zmiany programu

1. Program wsparcia został ustanowiony na mocy rozporządzenia (WE) nr 1405/2006 i jest finansowany ze środków finansowych, o których mowa w art. 18 ust. 2 i 3.

Program obejmuje przewidywany bilans dostaw z wyszczególnieniem produktów, ich ilości i kwot pomocy na rzecz zaopatrzenia pochodzącego z Unii oraz projekt programu wspierania produkcji lokalnej.

2. W zależności od rocznej oceny wdrażania środków zawartych w programie wsparcia Grecja może przedstawić Komisji należycie uzasadnione wnioski dotyczące zmian tych środków w ramach przyznanych środków finansowych, o których mowa w art. 18 ust. 2 i 3, w celu lepszego dostosowania ich do wymogów mniejszych wysp i do proponowanej strategii. Komisja przyjmuje akty wykonawcze ustanawiające procedury dokonywania oceny zgodności proponowanych zmian z prawem Unii i podejmowania decyzji w sprawie ich zatwierdzenia. Te akty wykonawcze przyjmuje się zgodnie z procedurą sprawdzającą, o której mowa w art. 22 ust. 2.

3. Procedury określone w aktach wykonawczych, o których mowa w ust. 2, mogą uwzględniać następujące elementy: znaczenie proponowanych przez Grecję zmian w odniesieniu do wprowadzenia nowych środków, czy zmiany w budżecie przeznaczonym na te środki są zmianami istotnymi, zmiany wielkości i poziomu pomocy dotyczącej produktów w szacunkowych bilansach dostaw, a także wszelkie zmiany kodów i opisów określonych w rozporządzeniu Rady (EWG) nr 2658/87 z dnia 23 lipca 1987 r. w sprawie nomenklatury taryfowej i statystycznej oraz w sprawie Wspólnej Taryfy Celnej ⁽³⁾.

⁽³⁾ Dz.U. L 256 z 7.9.1987, s. 1.

4. Akty wykonawcze, o których mowa w ust. 2, określają również, dla każdej procedury, częstotliwość, z jaką mają być składane wnioski o wprowadzenie zmian, jak również terminy wprowadzenia w życie zatwierdzonych zmian.

Artykuł 7

Kontrole i monitorowanie

Grecja dokonuje weryfikacji w drodze kontroli administracyjnych oraz kontroli na miejscu. Komisja przyjmuje akty wykonawcze dotyczące minimalnych wymogów w zakresie kontroli, które Grecja jest obowiązana stosować.

Komisja przyjmuje również akty wykonawcze dotyczące procedur oraz wskaźników fizycznych i finansowych w celu zapewnienia skutecznego monitorowania realizacji programu.

Te akty wykonawcze przyjmuje się zgodnie z procedurą sprawdzającą, o której mowa w art. 22 ust. 2.

ROZDZIAŁ III

SZCZEGÓLNE UZGODNIENIA W SPRAWIE DOSTAW

Artykuł 8

Prognozowany bilans dostaw

1. Niniejszym wprowadza się szczególne uzgodnienia w sprawie dostaw produktów rolnych Unii, wymienionych w załączniku I do Traktatu („produkty rolne”), mających zasadnicze znaczenie na mniejszych wyspach i przeznaczonych do spożycia przez ludzi, do produkcji innych produktów lub wykorzystywanych jako środki produkcji rolnej.

2. Grecja ustanawia, na szczeblu geograficznym, jaki uważa za najważniejszy, prognozowany bilans dostaw w celu ilościowego określenia rocznego zapotrzebowania mniejszych wysp na produkty rolne.

Ocena zapotrzebowania przedsiębiorstw zajmujących się pakowaniem lub przetwórstwem produktów przeznaczonych na rynek lokalny, wysyłanych do pozostałej części Unii lub wywożonych do państw trzecich w ramach tradycyjnej wymiany handlowej zgodnie z art. 13 ust. 2 lub 3, może być przedmiotem oddzielnego prognozowanego bilansu.

Artykuł 9

Funkcjonowanie szczególnych uzgodnień w sprawie dostaw

1. Przyznaje się pomoc na zaopatrzenie mniejszych wysp w produkty rolne.

Kwotę pomocy ustala się dla każdego produktu, biorąc pod uwagę dodatkowe koszty związane z wprowadzeniem do obrotu produktów na mniejszych wyspach, liczone ze zwyczajowych portów załadunku w kontynentalnej części Grecji oraz z portów na wyspach tranzytowych lub wyspach, na których odbywa się załadunek produktów dla wysp docelowych. W przypadku środków produkcji rolnej lub produktów przeznaczonych do przetworzenia kwota pomocy musi uwzględniać dodatkowe koszty wynikające z ich wyspiarskiego charakteru, małej powierzchni i oddalenia od rynków.

2. Szczególne uzgodnienia w sprawie dostaw mają zastosowanie tylko do produktów rolnych o należytej i uczciwej jakości handlowej.

Artykuł 10

Wprowadzenie w życie

Szczególne uzgodnienia w sprawie dostaw wdraża się w sposób uwzględniający w szczególności:

- a) szczególne potrzeby mniejszych wysp oraz określone wymogi jakościowe;
- b) tradycyjną wymianę handlową z portami w kontynentalnej części Grecji i między wyspami na Morzu Egejskim;
- c) gospodarczy aspekt planowanej pomocy;
- d) w stosownych przypadkach – potrzebę nieutrudniania rozwoju produkcji lokalnej.

Artykuł 11

Świadcstwa

1. Pomoc przewidziana w art. 9 ust. 1 jest przyznawana po przedłożeniu świadectwa.

Świadcstwa wydaje się jedynie podmiotom gospodarczym wpisanym do rejestru prowadzonego przez właściwe organy.

Świadcstwa te są niezbywalne.

2. Przy składaniu wniosku o wydanie świadectwa nie wymaga się żadnego zabezpieczenia. Jednakże w zakresie niezbędnym dla właściwego stosowania niniejszego rozporządzenia właściwy organ może zażądać wniesienia zabezpieczenia równego kwocie przyznanej korzyści, o której mowa w art. 12. W takich przypadkach zastosowanie ma art. 34 ust. 1, 4, 5, 6, 7 i 8 rozporządzenia Komisji (WE) nr 376/2008 z dnia 23 kwietnia 2008 r. ustanawiającego wspólne szczegółowe zasady stosowania systemu pozwoleń na wywóz i przywóz oraz świadectw o wcześniejszym ustaleniu refundacji dla produktów rolnych ⁽¹⁾.

⁽¹⁾ Dz.U. L 114 z 26.4.2008, s. 3.

Komisja jest uprawniona do przyjęcia aktów delegowanych, zgodnie z art. 21, określających warunki wpisywania podmiotów gospodarczych do rejestru i zapewniających pełne wykonywanie uprawnień podmiotów gospodarczych do korzystania ze szczególnych uzgodnień w sprawie dostaw.

3. Komisja przyjmuje akty wykonawcze dotyczące środków koniecznych do zapewnienia jednolitego stosowania przez Grecję niniejszego artykułu, w szczególności w zakresie wprowadzenia systemu świadectw oraz zobowiązań podjętych przez podmioty gospodarcze przy rejestracji. Te akty wykonawcze przyjmuje się zgodnie z procedurą sprawdzającą, o której mowa w art. 22 ust. 2.

Artykuł 12

Przeniesienie korzyści

1. Korzystanie ze szczególnych uzgodnień w sprawie dostaw wynikających z przyznania pomocy uwarunkowane jest faktycznym przeniesieniem korzyści gospodarczej na odbiorcę końcowego, którym może być odpowiednio konsument w przypadku produktów przeznaczonych do bezpośredniego spożycia, końcowy zakład przetwórczy lub pakujący w przypadku produktów przeznaczonych do przetwórstwa lub do pakowania lub rolnik w przypadku produktów stosowanych w żywieniu zwierząt lub wykorzystywanych jako środki produkcji rolnej.

Korzyść, o której mowa w akapicie pierwszym, jest równa kwocie pomocy.

2. W celu zapewnienia jednolitego stosowania ust. 1 Komisja przyjmuje akty wykonawcze dotyczące stosowania przepisów określonych w ust. 1, w szczególności warunków kontrolowania przez państwo członkowskie, czy przeniesienie korzyści na odbiorcę końcowego rzeczywiście nastąpiło. Te akty wykonawcze przyjmuje się zgodnie z procedurą sprawdzającą, o której mowa w art. 22 ust. 2.

Artykuł 13

Wywóz do państw trzecich oraz wysyłka do pozostałej części Unii

1. Komisja przyjmuje akty wykonawcze w celu ustanowienia wymogów, zgodnie z którymi produkty objęte szczególnymi uzgodnieniami w sprawie dostaw mogą być wywożone do państw trzecich lub wysyłane do pozostałej części Unii. Te akty wykonawcze przyjmuje się zgodnie z procedurą sprawdzającą, o której mowa w art. 22 ust. 2.

Wymogi te obejmują w szczególności zwrot pomocy otrzymanej z tytułu szczególnych uzgodnień w sprawie dostaw.

Wywóz do państw trzecich produktów objętych szczególnymi uzgodnieniami w sprawie dostaw nie podlega obowiązkowi przedkładania świadectwa.

2. Akapit pierwszy ust. 1 nie stosuje się do produktów, które zostały przetworzone na mniejszych wyspach z wykorzystaniem produktów objętych pomocą w ramach szczególnych uzgodnień w sprawie dostaw i które są:

- a) wywożone do państw trzecich lub wysyłane do pozostałej części Unii w granicach limitów ilościowych odpowiadających tradycyjnym wysyłkom i tradycyjnemu wywozowi;
- b) wywożone do państw trzecich w ramach handlu regionalnego z zachowaniem miejsc przeznaczenia i zgodnie z przepisami szczegółowymi, które zostaną określone przez Komisję;
- c) wysyłane między mniejszymi wyspami.

Wywóz produktów, o których mowa w akapicie pierwszym lit. a) i b), do państw trzecich nie podlega obowiązkowi przedkładania świadectwa.

Wywóz produktów, o których mowa w akapicie pierwszym lit. a) i b), nie podlega żadnej refundacji.

Komisja przyjmuje akty wykonawcze ustanawiające limity ilościowe produktów, o których mowa w lit. a), oraz przepisy szczegółowe, o których mowa w lit. b). Te akty wykonawcze przyjmuje się zgodnie z procedurą sprawdzającą, o której mowa w art. 22 ust. 2.

3. Procesy przetwórcze mogące prowadzić do tradycyjnego wywozu handlowego lub tradycyjnej wysyłki spełniają odpowiednio warunki przetwarzania mające zastosowanie w ramach kontroli celnej przewidzianej w odpowiednich przepisach Unii, z wyjątkiem wszystkich form zwyczajowych zabiegów.

Artykuł 14

Kontrole i kary

1. Produkty rolne objęte szczególnymi uzgodnieniami w sprawie dostaw podlegają kontrolom administracyjnym przy ich przywozie lub wprowadzaniu na terytorium mniejszych wysp oraz przy ich wywozie lub wysyłce z tych wysp.

Komisja przyjmuje akty wykonawcze dotyczące minimalnych wymogów w zakresie kontroli, które Grecja jest obowiązana stosować. Te akty wykonawcze przyjmuje się zgodnie z procedurą sprawdzającą, o której mowa w art. 22 ust. 2.

2. Z wyjątkiem przypadków działania siły wyższej lub nadzwyczajnych warunków klimatycznych, jeżeli dany podmiot, o którym mowa w art. 11, nie dotrzymuje zobowiązań podjętych zgodnie z tym artykułem, to bez uszczerbku dla wszelkich kar mających zastosowanie na mocy przepisów krajowych właściwy organ:

- a) odbiera korzyści przyznane danemu podmiotowi;

b) tymczasowo zawiesza lub unieważnia wpis do rejestru zależnie od wagi niedotrzymania zobowiązań.

3. Z wyjątkiem przypadków działania siły wyższej lub nadzwyczajnych warunków klimatycznych, jeżeli podmioty, o których mowa w art. 11, nie dokonają planowanego wpisu, właściwy organ zawiesza ich prawo do ubiegania się o świadectwa na okres 60 dni, licząc od daty wygaśnięcia danego świadectwa. Po upływie okresu zawieszenia wydawanie kolejnych świadectw jest uzależnione od wniesienia zabezpieczenia w wysokości równej kwocie korzyści, które mają być przyznane w okresie do ustalenia przez właściwy organ.

Właściwy organ przyjmuje środki niezbędne do ponownego wykorzystania dowolnych ilości produktów, które stały się dostępne na skutek niezrealizowania, zrealizowania częściowego lub unieważnienia wydanych świadectw albo odzyskania korzyści.

ROZDZIAŁ IV

DZIAŁANIA WSPIERAJĄCE LOKALNE PRODUKTY ROLNE

Artykuł 15

Środki

1. Program wsparcia obejmuje środki konieczne do zapewnienia ciągłości i rozwoju lokalnej produkcji rolnej na mniejszych wyspach, do których ma zastosowanie część trzecia tytułu III Traktatu.

2. Część programu poświęcona środkom na rzecz lokalnej produkcji rolnej zawiera co najmniej następujące elementy:

a) ilościowy opis aktualnego stanu produkcji rolnej, uwzględniający dostępne wyniki oceny oraz wskazujący na rozbieżności, braki i możliwości rozwoju, a także uruchomione środki finansowe;

b) opis proponowanej strategii, przyjęte priorytety, cele ogólne i operacyjne w ujęciu ilościowym, jak również ocenę spodziewanych skutków gospodarczych, środowiskowych i społecznych, w tym w dziedzinie zatrudnienia;

c) opis planowanych środków, w szczególności programów pomocy służących wprowadzeniu ich w życie, i, w odpowiednich przypadkach, informacje o potrzebach w zakresie badań, projektów demonstracyjnych, szkoleń lub pomocy technicznej w związku z przygotowywaniem, wdrażaniem lub dostosowywaniem przedmiotowych środków;

d) wykaz środków pomocy stanowiących płatności bezpośrednie w rozumieniu art. 2 lit. d) rozporządzenia Rady (WE) nr 73/2009 z dnia 19 stycznia 2009 r. ustanawiającego wspólne zasady dla systemów wsparcia bezpośredniego dla rolników w ramach wspólnej polityki rolnej i ustanawiającego określone systemy wsparcia dla rolników ⁽¹⁾;

e) kwotę pomocy ustaloną dla każdego środka i przewidywaną kwotę dla każdego działania w celu osiągnięcia jednego lub większej liczby celów programu.

3. Komisja przyjmuje akty wykonawcze dotyczące wymogów odnoszących się do świadczenia pomocy, o której mowa w ust. 2. Te akty wykonawcze przyjmuje się zgodnie z procedurą sprawdzającą, o której mowa w art. 22 ust. 2.

4. Program może obejmować środki wsparcia produkcji, przetwórstwa, wprowadzania do obrotu i transportu nieprzetworzonych i przetworzonych produktów rolnych pochodzących z mniejszych wysp.

Każdy środek może składać się z wielu działań. W przypadku każdego działania program określa co najmniej następujące elementy:

a) beneficjentów;

b) warunki kwalifikowalności;

c) jednostkową kwotę pomocy.

Komisja przyjmuje akty delegowane, zgodnie z art. 21, dotyczące warunków ustalania kwoty pomocy przyznawanej z tytułu wprowadzania do obrotu i transportu nieprzetworzonych i przetworzonych produktów poza region ich produkcji oraz, w stosownych przypadkach, warunków określania ilości produktów objętych tą pomocą.

Artykuł 16

Kontrole i nienależne płatności

1. Kontrole środków, o których mowa w niniejszym rozdziale, przeprowadza się w formie kontroli administracyjnych i kontroli na miejscu.

⁽¹⁾ Dz.U. L 30 z 31.1.2009, s. 16.

2. W przypadku nienależnych płatności beneficjent, którego to dotyczy, ma obowiązek zwrócić przedmiotowe kwoty. Artykuł 80 rozporządzenia Komisji (WE) nr 1122/2009 z dnia 30 listopada 2009 r. ustanawiającego szczegółowe zasady wykonania rozporządzenia Rady (WE) nr 73/2009 odnośnie do zasady wzajemnej zgodności, modulacji oraz zintegrowanego systemu zarządzania i kontroli w ramach systemów wsparcia bezpośredniego przewidzianych w wymienionym rozporządzeniu oraz wdrażania rozporządzenia Rady (WE) nr 1234/2007 w odniesieniu do zasady wzajemnej zgodności w ramach systemu wsparcia ustanowionego dla sektora wina ⁽¹⁾ stosuje się odpowiednio.

ROZDZIAŁ V

ŚRODKI TOWARZYSZĄCE

Artykuł 17

Pomoc państwa

1. W odniesieniu do produktów rolnych wymienionych w załączniku I do Traktatu, do których stosuje się jego art. 107, 108 i 109, Komisja może zezwolić, zgodnie z art. 108 Traktatu, na udzielanie pomocy operacyjnej w sektorach produkcji, przetwórstwa, wprowadzania do obrotu i transportu tych produktów w celu złagodzenia ograniczeń produkcji rolnej charakterystycznych dla mniejszych wysp, związanych z ich wyspiarskim charakterem, małą powierzchnią, górzystym ukształtowaniem terenu i górskim klimatem, zależnością gospodarczą od niewielkiej liczby produktów oraz ich oddaleniem od rynków.

2. Grecja może przyznać dodatkowe środki finansowe na realizację programu wsparcia. W takim przypadku Grecja zgłasza Komisji pomoc państwa, którą Komisja może zatwierdzić zgodnie z niniejszym rozporządzeniem jako część programu wsparcia. Tak zgłoszona pomoc uznawana jest za zgłoszoną w rozumieniu art. 108 ust. 3 zdanie pierwsze Traktatu.

3. Bez uszczerbku dla ust. 1 i 2 niniejszego artykułu oraz w drodze odstępstwa od art. 180 rozporządzenia (WE) nr 1234/2007 i art. 3 rozporządzenia Rady (WE) nr 1184/2006 z dnia 24 lipca 2006 r. dotyczącego stosowania niektórych reguł konkurencji w odniesieniu do produkcji rolnej i handlu produktami rolnymi ⁽²⁾, art. 107, 108 ani 109 Traktatu nie stosuje się do płatności dokonywanych przez Grecję zgodnie z niniejszym rozporządzeniem w zastosowaniu rozdziału III i IV niniejszego rozporządzenia.

ROZDZIAŁ VI

PRZEPISY FINANSOWE

Artykuł 18

Środki finansowe

1. Środki określone w niniejszym rozporządzeniu stanowią interwencję mającą na celu stabilizację rynków rolnych w rozumieniu art. 3 ust. 1 lit. b) rozporządzenia Rady (WE)

nr 1290/2005 z dnia 21 czerwca 2005 r. w sprawie finansowania wspólnej polityki rolnej ⁽³⁾.

2. Unia finansuje działania przewidziane w rozdziałach III i IV do wysokości kwoty rocznej równej maksymalnie 23,93 mln EUR.

3. Kwota przyznawana rocznie na szczególne uzgodnienia w sprawie dostaw, o których mowa w rozdziale III, nie powinna przekroczyć 7,11 mln EUR.

Komisja przyjmuje akty wykonawcze określające wymogi, zgodnie z którymi Grecja może zmieniać przeznaczenie środków przyznawanych co roku na różne produkty objęte szczególnymi uzgodnieniami w sprawie dostaw. Te akty wykonawcze przyjmuje się zgodnie z procedurą sprawdzającą, o której mowa w art. 22 ust. 2.

4. Komisja przyjmuje akty delegowane, zgodnie z art. 21, dotyczące warunków określania maksymalnej kwoty rocznej, którą można przydzielić na środki finansowania badań, projektów demonstracyjnych, szkoleń i pomocy technicznej, pod warunkiem że są one uzasadnione i proporcjonalne.

ROZDZIAŁ VII

PRZEPISY OGÓLNE I KOŃCOWE

Artykuł 19

Środki krajowe

Grecja podejmuje niezbędne środki zapewniające przestrzeganie niniejszego rozporządzenia, w szczególności w kwestiach dotyczących kontroli i kar administracyjnych, oraz informuje o nich Komisję.

Artykuł 20

Powiadomienia i sprawozdania

1. Corocznie w terminie do dnia 15 lutego Grecja powiadamia Komisję o udostępnionych jej środkach finansowych, które zamierza przeznaczyć w kolejnym roku na realizację prognozowanego bilansu dostaw i każdego środka na rzecz lokalnej produkcji rolnej zawartego w programie wsparcia.

2. Najpóźniej do dnia 30 września każdego roku Grecja przekazuje Komisji sprawozdanie za rok poprzedni dotyczące realizacji środków przewidzianych w niniejszym rozporządzeniu.

3. Do dnia 31 grudnia 2016 r., a następnie co pięć lat Komisja przedstawia Parlamentowi Europejskiemu oraz Radzie sprawozdanie ogólne przedstawiające wpływ działań podjętych na mocy niniejszego rozporządzenia, uzupełnione w razie konieczności o odpowiednie wnioski.

Artykuł 21

Wykonywanie przekazanych uprawnień

1. Powierzenie Komisji uprawnień do przyjęcia aktów delegowanych podlega warunkom określonym w niniejszym artykule.

⁽¹⁾ Dz.U. L 316 z 2.12.2009, s. 65.

⁽²⁾ Dz.U. L 214 z 4.8.2006, s. 7.

⁽³⁾ Dz.U. L 209 z 11.8.2005, s. 1.

2. Uprawnienia do przyjęcia aktów delegowanych, o których mowa w art. 11 ust. 2, art. 15 ust. 4 i w art. 18 ust. 4, powierza się Komisji na okres pięciu lat od dnia 21 marca 2013 r. Komisja sporządza sprawozdanie dotyczące przekazywania uprawnień nie później niż dziewięć miesięcy przed końcem okresu pięciu lat. Przekazywanie uprawnień zostaje automatycznie przedłużone na takie same okresy, chyba że Parlament Europejski lub Rada sprzeciwią się takiemu przedłużeniu nie później niż trzy miesiące przed końcem każdego okresu.

3. Przekazanie uprawnień, o których mowa w art. 11 ust. 2, art. 15 ust. 4 i w art. 18 ust. 4, może zostać w dowolnym momencie odwołane przez Parlament Europejski lub przez Radę. Decyzja o odwołaniu kończy przekazanie określonych w niej uprawnień. Decyzja o odwołaniu staje się skuteczna od następnego dnia po jej opublikowaniu w *Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej* lub w określonym w tej decyzji późniejszym terminie. Nie wpływa ona na ważność jakichkolwiek już obowiązujących aktów delegowanych.

4. Niezwłocznie po przyjęciu aktu delegowanego Komisja przekazuje go równocześnie Parlamentowi Europejskiemu i Radzie.

5. Akt delegowany przyjęty na podstawie art. 11 ust. 2, art. 15 ust. 4 i art. 18 ust. 4 wchodzi w życie tylko, jeśli Parlament Europejski albo Rada nie wyraziły sprzeciwu w terminie dwóch miesięcy od przekazania tego aktu Parlamentowi Europejskiemu i Radzie lub jeśli przed upływem tego terminu zarówno Parlament Europejski, jak i Rada poinformo-

wały Komisję, że nie wniosą sprzeciwu. Termin ten przedłuża się o dwa miesiące z inicjatywy Parlamentu Europejskiego lub Rady.

Artykuł 22

Procedura komitetowa

1. Komisję wspomaga Komitet Zarządzający ds. Płatności Bezpośrednich ustanowiony na mocy art. 141 rozporządzenia (WE) nr 73/2009. Komitet ten jest komitetem w rozumieniu rozporządzenia (UE) nr 182/2011.

2. W przypadku odesłania do niniejszego ustępu stosuje się art. 5 rozporządzenia (UE) nr 182/2011.

Artykuł 23

Uchylenie

Rozporządzenie (WE) nr 1405/2006 traci moc.

Odesłania do uchylonego rozporządzenia odczytuje się jako odesłania do niniejszego rozporządzenia zgodnie z tabelą korelacji przedstawioną w załączniku.

Artykuł 24

Wejście w życie

Niniejsze rozporządzenie wchodzi w życie następnego dnia po jego opublikowaniu w *Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej*.

Niniejsze rozporządzenie wiąże w całości i jest bezpośrednio stosowane we wszystkich państwach członkowskich.

Sporządzono w Strasburgu dnia 13 marca 2013 r.

W imieniu Parlamentu Europejskiego

M. SCHULZ

Przewodniczący

W imieniu Rady

L. CREIGHTON

Przewodniczący

ZAŁĄCZNIK

Tabela korelacji

Rozporządzenie (WE) nr 1405/2006	Niniejsze rozporządzenie
art. 1	art. 1
art. 2	art. 3 ust. 1
art. 3	art. 8
art. 4 ust. 1	art. 9 ust. 1
art. 4 ust. 2	art. 10
art. 4 ust. 3	art. 12 ust. 1
art. 5	art. 13
art. 7 ust. 1	art. 15 ust. 1
art. 7 ust. 2	art. 3 ust. 2
art. 8	art. 4
art. 9 lit. a) i b)	art. 15 ust. 2
art. 9 lit. c), d), e) i f)	art. 5
art. 10	art. 7 akapit drugi
art. 11	art. 17
art. 12	art. 18
art. 13	art. 6 ust. 1
art. 14 lit. a)	art. 6 ust. 2–4
art. 14 lit. b)	art. 7 akapit pierwszy oraz art. 14 ust. 1 akapit drugi, ust. 2 i 3
art. 16	art. 19
art. 17	art. 20
art. 18	art. 23
art. 21	art. 24